

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **E.**, so sídlom v P., IČO: X., zastúpenej Advokátskou kanceláriou T., so sídlom v B., proti žalovanej **A.**, bývajúcej v P., za účasti vedľajšieho účastníka S., so sídlom v B., zastúpeného H., S., **o zaplatenie 5 107,15 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 7 C 239/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 8. októbra 2014 sp. zn. 5 Co 628/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 27. marca 2014 č.k. 7 C 239/2012-90 zaviazal žalovanú a vedľajšieho účastníka zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne náhradu trov konania 306 Eur a 1 318,67 Eur titulom trov právneho zastúpenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva proti neúspešnej žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej. Priznanú výšku trov právneho zastúpenia odôvodnil § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 15, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie vedľajšieho účastníka uznesením z 8. októbra 2014 sp. zn. 5 Co 628/2014 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Vedľajšieho účastníka zaviazal zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania 52,46 Eur na účet

advokátskej kancelárii T., do troch dní. Takto rozhodol, keď dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a zároveň za správne považoval aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Zároveň odvolací súd zdôraznil, že nevezhladol ako dôvodné námietky vedľajšieho účastníka na uvedené v odvolaní, v zmysle ktorých by bolo absurdné, keby vedľajší účastník musel znášať trovy konania so žalovanou spoločne a nerozdielne. K uvedenému uviedol, že vedľajší účastník má s poukazom na § 94 ods. 4 prvá veta O.s.p. rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, pričom mu nemožno ukladať žiadne hmotnoprávne povinnosti, ani priznať práva vyplývajúce z hmotného práva. Právo na náhradu trov konania a povinnosť hradiť trovy konania sú však procesnými právami a povinnosťami, pričom tak, ako má vedľajší účastník v prípade úspechu právo na náhradu trov konania, treba ho v prípade procesného neúspechu účastníka, na strane ktorého vystupuje, zaviazať povinnosťou nahradiť trovy konania spoločne a nerozdielne s týmto účastníkom konania. V opačnom prípade by došlo k obchádzaniu zmyslu a účelu inštitútu náhrady trov v sporovom konaní. Odvolací súd zdôraznil, že so zavedením inštitútu, vedľajšieho účastníka, vystupujúceho na podporu účastníka – spotrebiteľa (§ 93 ods. 2 O.s.p.), nedošlo k žiadnej takej zmene ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania (§ 142 až § 150 O.s.p.), ktorá by na nový inštitút špecifickým spôsobom reagovala. Súčasne ani samotná právna úprava uvedeného inštitútu problematiku náhrady trov konania neupravuje. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je tak daný žiadny zákonný podklad pre zmenu ustálenej súdnej praxe z obdobia pred zavedením vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ktorá zaväzovala k náhrade trov aj vedľajšieho účastníka a to solidárne s účastníkom, ktorého podporoval. V ďalšom sa odvolací súd vyjadril aj k ostatným odvolacím námietkam vedľajšieho účastníka. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., kedy žalobkyni, ktorá bola v odvolacom konaní procesne úspešná a trovy odvolacieho konania si riadne uplatnila, bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie vedľajší účastník. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. s tým, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať, keď jeho rozhodnutie trpí absenciou dostatočného zdôvodnenia, je arbitrárne formalistické a napokon nepreskúmateľnosť rozhodnutia viedla k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu. Ako dovolací dôvod uvádzal, že rozhodnutie trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241

ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V dôvodoch dovolania poukázal na postavenie vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských sporoch s poukazom na § 93 ods. 2, 3, 4 O.s.p. a mal za to, že z § 93 ods. 4 veta prvá O.s.p. nevyplýva záver súdov nižších stupňov o povinnosti vedľajšieho účastníka a žalovaného nahradiť trovy konania úspešnému žalobcovi spoločne a nerozdielne. V dôvodoch rozhodnutia v súvislosti s povinnosťou súdu riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia citoval niektoré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, či rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva. Žiadal uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobkyňa považovala dovolanie vedľajšieho účastníka za neprípustné a zároveň nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v § 237 a § 239 O.s.p. (v danej veci v znení účinnom do 31. decembra 2014).

V prejednáwanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. (okrem iného) neplatia vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolateľ napadol dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená. Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 239 O.s.p. neprichádza do úvahy.

S prihliadnutím na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/, tohto ustanovenia.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa dovolacieho súdu nie je opodstatnená námietka dovolateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu, lebo toto rozhodnutie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ako rozhodol súd prvého stupňa, aké dôvody viedli vedľajšieho účastníka k podaniu odvolania a aké argumenty k odvolaniu vyjadrila žalobkyňa. V odôvodnení rozhodnutia sa vyporiadal s otázkou náhrady trov žalobkyne, osobitne prečo na ich náhradu boli spoločne a nerozdielne zaviazaní vedľajší účastník a žalovaná, prijaté závery primerane vysvetlil.

Vedľajší účastník podľa obsahu dovolania vytýka odvolaciemu súdu predovšetkým omyl pri aplikácii práva na daný prípad a teda, odňatie možnosti konať pred súdom spája s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci, prípadne existencia tzv. inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. c/, b/ O.s.p.) súdmi nižších stupňov sú v rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považované za relevantné

dovolacie dôvody, ktorými možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie; zhodne je ale zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (či existencia tzv. inej vady) samo osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia a neodníma mu možnosť pred súdom konať. I keby tvrdenia dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení veci boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Odvolací súd teda neporušil právo dovolateľa na spravodlivý proces, ani mu neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok vedľajšieho účastníka odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že úspešnej žalobkyni náhradu týchto trov nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou jej zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva lebo v porovnaní s jej vyjadreniami v základnom konaní neobsahovalo žiadne nové okolnosti, naopak je totožné s vyjadrením k odvolaniu podanému vedľajším účastníkom.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. augusta 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová

